

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9So/29/2018
Identifikačné číslo spisu: 1014201405
Dátum vydania rozhodnutia: 30.10.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Viera Nevedelová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1014201405.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Nevedelovej a členiek senátu JUDr. Judity Kokolevskej a JUDr. Sone Langovej, v právnej veci navrhovateľky: X.. P. I., bytom Ľ. Č.. X, O., právne zastúpená: ŠKODLER & PARTNERS, s. r. o., IČO: 47 238 232, so sídlom Dobšinského 12, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ Mgr. Zdenko Seneši, proti odporkyni: Sociálna poisťovňa, ústredie, Ul. 29. augusta č. 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. XXX XXX XXXX X zo dňa 10. júla 2014 o priznaní starobného dôchodku, o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 18. septembra 2018, č. k. 10Sd/87/2014-58, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 18. septembra 2018, č. k. 10Sd/87/2014-58 p o t v r d z u j e .

Odporkyni náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Rozsudkom zo dňa 18.09.2018, č. k. 10Sd/87/2014-58, krajský súd potvrdil rozhodnutie odporkyne č. XXX XXX XXXX X zo dňa 10.07.2014, ktorým podľa § 65, § 274, § 82 a § 293c zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov od 23.07.2013 priznala navrhovateľke starobný dôchodok v sume 355,00 € mesačne a od 01.01.2014 ho podľa § 461/2003 Z. z. zvýšila na 363,80 € mesačne. Krajský súd mal za preukázané, že navrhovateľke bol za dobu služby v služobnom pomere príslušníkov Policajného zboru od 01.12.1977 do 31.05.1999 priznaný výsluhový príspevok podľa § 210 a § 211 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, ktorý sa od 01.07.2002 podľa § 124 ods. 2 zákona č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a o zmene niektorých zákonov považuje za výsluhový dôchodok podľa tohto zákona.

Krajský súd poukázal na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napr. rozsudok sp. zn. 7So/138/2011 z 15.08.2011 a sp. zn. 9So/214/2008 z 28.10.2009, v ktorom najvyšší súd vyslovil právny názor, príspevok za službu ako dávka výsluhového zabezpečenia, považovaný za výsluhový dôchodok má od dovŕšenia dôchodkového veku podľa všeobecných predpisov o sociálnom poistení

(zabezpečení) plniť funkciu starobného dôchodku z osobitného systému sociálneho zabezpečenia vo výške primeranej dobe trvania služobného pomeru a na účely stanovenia výšky starobného dôchodku možno sumu starobného dôchodku krátiť o sumu príspevku za službu, považovaného za výsluhový dôchodok. V prípade navrhovateľky preto príspevok za službu, považovaný za výsluhový dôchodok, plní funkciu starobného dôchodku z osobitného systému dôchodkového poistenia, a preto odporkyňa postupovala správne, keď v súlade s článkom 33 ods. 2 Dohovoru o invalidných, starobných a pozostalostných dávkach (ďalej len „Dohovor“) krátila starobný dôchodok o sumu, zodpovedajúcu obdobiu skončených rokov služby, zhodnotenej na určenie sumy výsluhového príspevku. Zdôraznil, že navrhovateľka má nárok tak na starobný dôchodok ako aj výsluhový dôchodok, teda na dve dávky, ktoré patria za tú istú udalosť, ktorou je staroba; sú preto splnené podmienky na krátenie podľa čl. 33 Dohovoru.

Rozsudok napadla navrhovateľka včas podaným odvolaním. Namietla, že krajský súd sa v odôvodnení rozsudku žiadnym spôsobom nevysporiadal s jej námietkami, že zákon o sociálnom poistení ani iný všeobecný právny predpis neupravuje podmienky a rozsah krátenia starobného dôchodku z dôvodu súbehu nároku na starobný dôchodok a nároku na výsluhový príspevok, resp. výsluhový dôchodok, pričom odporkyňa v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia sa obmedzila len na odkaz priamo nevykonateľného ustanovenia Dohovoru. Taktiež sa podľa jej názoru nevyjadril k námietke, že uvedené dávky nie sú poskytované za tú istú sociálnu udalosť. Má za to, že krajský súd vec nesprávne posúdil, lebo aplikoval Dohovor, ktorý nie je na prejednávajúcu vec priamo aplikovateľný.

Podľa jej názoru starobný dôchodok a výsluhový príspevok nie sú poskytované za tú istú sociálnu udalosť, lebo starobný dôchodok je poskytovaný na základe dosiahnutia dôchodkového veku, kým výsluhový dôchodok je poskytovaný za skončenie služobného pomeru. a aj preto nie je Dohovor aplikovateľný.

V judikatúre, na ktorú krajský súd odkazuje v odôvodnení jeho rozsudku sa najvyšší súd nezaoberal otázkou aplikácie Dohovoru.

Z uvedených dôvodov navrhovateľka žiadala, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a aby navrhovateľke priznal náhradu trov konania.

Odporkyňa vo vyjadrení k odvolaniu poukázala na to, že pri určení sumy starobného dôchodku navrhovateľky postupovala v súlade so zovšeobecneným názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, uverejneným v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. R 55/2011. Trvala na vecnej správnosti jej rozhodnutia a navrhla, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu potvrdil.

Dňom 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“). Podľa § 492 ods. 1 SSP konania podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, začaté pred dňom účinnosti tohto zákona (pred 01.07.2016), sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Pokiaľ navrhovateľka namietala, že v krajskom súdom uvádzanej judikatúre sa najvyšší súd nezaoberal otázkou aplikovateľnosti Dohovoru, táto jej námietka nie je vo vzťahu k rozsudku sp. zn. 9So/214/2008 dôvodná.

Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu a konštatuje jeho správnosť, pričom na zdôraznenie jeho správnosti doplnia (§ 219 ods. 2 OSP):

Odvolací súd súhlasí s tvrdením navrhovateľky, že starobný dôchodok je poskytovaný na základe dovŕšenia dôchodkového veku, a že výsluhový príspevok, považovaný za výsluhový dôchodok podľa § 124 ods. 2 zákona č. 328/2002 Z. z. je dávkou, ktorá je poskytovaná po skončení služobného pomeru v

závislosti na výsluže rokov.

Súčasne je však potrebné uviesť aj to, že nárok na výsluhový dôchodok podľa zákona č. 328/2002 Z. z. ako aj nárok na výsluhový príspevok priznaný podľa § 210 a § 211 zákona č. 73/1998 Z. z., ktorý sa za výsluhový dôchodok podľa zákona č. 328/2002 Z. z. považuje, nie je časovo obmedzený, a teda od dovŕšenia dôchodkového veku podľa všeobecných predpisov o sociálnom poistení jednoznačne majú charakter dávky v starobe.

Podľa čl. 43 písm. a/ Dohovoru č. 128 tento Dohovor sa nevzťahuje na sociálne udalosti, ktoré nastali skôr, než nadobudla účinnosť príslušná časť Dohovoru pre zúčastnený členský štát.

Československá socialistická republika prijala záväzky z Dohovoru, len pokiaľ ide o časť III., príslušné ustanovenia častí V. a VI., a časť VII. časť III. dohovoru obsahuje články 14 až 19, časť VI. (spoločné ustanovenia) články 30 až 36.

Podľa čl. 15 ods. 1 Dohovoru č. 128 krytou sociálnou udalosťou je prežitie ustanoveného veku.

Ustanoveným vekom na účely starobného dôchodku je dôchodkový vek podľa všeobecných predpisov o sociálnom poistení. Tento vek navrhovateľka dovŕšila po nadobudnutí platnosti Dohovoru č. 128 pre Československú socialistickú republiku (11.01.1991).

Najvyšší súd SR sa problematikou aplikovateľnosti Dohovoru č. 128 zaoberal napr. v rozsudku sp. zn. 9So/108/2015 z 28.02.2017, v ktorom uviedol:

„Podľa § 60 ods. 2 zákona o sociálnom poistení obdobie dôchodkového poistenia je aj obdobie výkonu služby policajta, profesionálneho vojaka a vojaka prípravnej služby, ak toto obdobie policajt, profesionálny vojak a vojak prípravnej služby nezískali v rozsahu zakladajúcom nárok na výsluhový dôchodok podľa osobitného predpisu a nebol im priznaný invalidný výsluhový dôchodok, invalidný dôchodok alebo čiastočný invalidný dôchodok podľa osobitného predpisu.

Podľa § 255 ods. 5 zákona o sociálnom poistení za obdobie dôchodkového poistenia sa považuje aj obdobie výkonu služby policajta, profesionálneho vojaka a vojaka prípravnej služby získané do 31.12.2003, ak toto obdobie policajt, profesionálny vojak a vojak prípravnej služby nezískali v rozsahu zakladajúcom nárok na výsluhový dôchodok podľa osobitného predpisu a nebol im priznaný invalidný výsluhový dôchodok, invalidný dôchodok alebo čiastočný invalidný dôchodok podľa osobitného predpisu.

Osobitným predpisom je zákon č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov.

Z dôvodovej správy k zákonu č. 222/2003 Z. z. vyplýva záver, že zámerom zákonodarcu bolo dosiahnuť, aby od dovŕšenia dôchodkového veku podľa všeobecných predpisov o sociálnom zabezpečení (poistení) výsluhový dôchodok i dávky výsluhového zabezpečenia, považované za výsluhový dôchodok podľa § 124 zák. č. 328/2002 Z. z., plnili funkciu starobného dôchodku z osobitného systému sociálneho poistenia (zabezpečenia) vo výške primeranej dobe trvania služobného pomeru ako dávka sociálneho zabezpečenia existujúca či už samostatne alebo popri starobnom dôchodku, na ktorý vznikne nárok dovŕšením dôchodkového veku podľa všeobecných predpisov o sociálnom zabezpečení (poistení).

Súčasne zámerom zákonodarcu bolo zákonom č. 328/2002 Z. z. zabezpečiť, aby pomerná výška výsluhového dôchodku bola vyššia ako keby policajtom bola doba profesionálnej služby hodnotená len vo všeobecnom systéme sociálneho zabezpečenia. Z toho teda vyplýva záver, že úmyslom zákonodarcu bolo, aby súčet výsluhového dôchodku a starobného dôchodku zo všeobecného systému sociálneho poistenia bol vyšší, resp. aspoň rovnaký ako suma starobného dôchodku poistenca, ktorý by mal všetky doby poistenia (zamestnania) hodnotené len vo všeobecnom systéme sociálneho poistenia (zabezpečenia).

Z právnych úprav, týkajúcich sa sociálneho poistenia alebo zabezpečenia osobitných skupín poistencov jednoznačne vyplýva, že všeobecný systém sociálneho poistenia a osobitný systém sociálneho poistenia (zabezpečenia príslušníkov ozbrojených zborov) sú založené na základe hodnotenia dôb poistenia (zamestnania).

Kým zákon o sociálnom poistení upravuje nároky poistencov zo všeobecného systému sociálneho poistenia a jeho cieľom je zabezpečiť, aby doby poistenia boli poistencovi riadne zohľadnené pre vznik nároku na dávky podmienené dosiahnutím veku alebo nepriaznivým zdravotným stavom, osobitné právne úpravy, používané v osobitnom systéme sociálneho poistenia obsahujú len úpravu, ktorá zabezpečuje užší okruh dávok sociálneho zabezpečenia a zohľadňuje ako dobu poistenia iba dobu výkonu služby (prípadne náhradnú dobu výkonu služby). Osobitný systém poistenia (zákon č. 328/2002 Z. z.) neobsahuje úpravu starobných dôchodkov, sirotských a vdovských dôchodkov, ktoré by zohľadňovali dobu ich poistenia v celom rozsahu, teda aj v civilnom zamestnaní, ale obsahuje len úpravu výsluhových dôchodkov, sirotských výsluhových dôchodkov, vdovských výsluhových dôchodkov a invalidných výsluhových dôchodkov, ktoré sú založené len na hodnotení doby služby poistenca bez zohľadnenia kategórie funkcií a bez zohľadnenia dôb poistenia, ktorú poistenci získali vo všeobecnom systéme. V dôsledku tejto skutočnosti potom vychádza záver, že poistenci osobitného systému sociálneho zabezpečenia sú vylúčení z pôsobnosti zákona o sociálnom poistení len v rozsahu, zodpovedajúcom dobe poistenia v osobitnom systéme (s výnimkou prípadov podľa § 60 ods. 2 zákona o sociálnom poistení, ktorým sa pre nárok na tieto dávky započítavajú doby služby v ozbrojených silách v celom rozsahu), ale nie v časti, upravujúcej nárok na starobný, predčasný starobný, invalidný, sirotsky, vdovský alebo vdovecký dôchodok.

V dôsledku súbežného uplatňovania týchto systémov tak nesprávnym a výlučne gramatickým výkladom zákona dochádzalo k diskriminácii poistencov osobitného systému, lebo odporkyňa im niektoré doby poistenia nehodnotila vôbec, alebo im ich hodnotenie odsúvala a menila podmienky alebo odňala výhody, poskytované poistencom v osobitnom systéme sociálneho poistenia.

Podľa čl. 39 Ústavy Slovenskej republiky, občania majú právo na primerané hmotné zabezpečenie v starobe.

Primeraným je také hmotné zabezpečenie, ktoré zodpovedá celej dĺžke poistenia bez ohľadu na to, či poistenie bolo získané v osobitnom systéme sociálneho zabezpečenia (ktorý sa vyčlenil zo všeobecného systému dôchodkového poistenia) alebo iba vo všeobecnom systéme sociálneho poistenia.

Najvyšší súd judikoval, že aj vtedy, ak by poistenec nespĺnil podmienku získania viac ako 15 rokov poistenia vo všeobecnom systéme sociálneho poistenia, ale získal by túto potrebnú dobu po zhodnotení obdobia poistenia v osobitnom systéme, má odporkyňa povinnosť vykonať výpočet dôchodku s prihliadnutím na dobu poistenia v osobitnom poistnom systéme a dôchodok priznať navrhovateľovi vo výške, zodpovedajúcej rozsahu poistenia vo všeobecnom systéme. Správne by preto odporkyňa mala pri rozhodovaní o nárokoch poistencov, ktorým bola priznaná niektorá z dávok výsluhového zabezpečenia poistencov osobitného systému, najprv vypočítať teoretickú výšku dôchodku, ktorá by im patrila vtedy, ak by všetky doby poistenia získali vo všeobecnom systéme. Keďže výsluhový dôchodok má po dovŕšení dôchodkového veku pre vznik nároku na starobný dôchodok zo všeobecného systému dôchodkového zabezpečenia (poistenia) charakter dávky v starobe, odporkyňa by mala postupovať v súlade s článkom 33 Dohovoru č. 128 o invalidných, starobných a pozostalostných dávkach, vyhláseného v Zbierke zákonov pod č. 416/1991 Zb.. Starobný dôchodok navrhovateľa môže krátiť, a to primerane k počtu skončených rokov doby trvania služby policajta rozhodujúcich pre výšku výsluhového dôchodku podľa § 39 zákona č. 328/2002 Z. z.. Iný postup by bol v priamom rozpore so zámerom zákonodarcu zabezpečiť vojakom a policajtom vyššiu úroveň ich zabezpečenia v starobe za dobu výkonu ich služby (zákon č. 328/2002 Z. z.) a táto kategória poistencov v systéme vnútroštátnych poisťovacích a zabezpečovacích systémov by bola znevýhodnená v porovnaní s poistencami vo všeobecnom systéme sociálneho poistenia na Slovensku, a dokonca by s ňou odporkyňa zaobchádzala horšie, ako s poistencami poistenými v zahraničí, u ktorých o takomto krátení dôchodkov ani ona nemá pochybnosti. Odlišným postupom odporkyne by sa doby poistenia poistenca vo všeobecnom systéme stratili a neboli by v žiadnom zo systémov zohľadnené, čo nezodpovedá ani zámeru zákona. Inak odporkyňa núti poistencov, poistených aj v osobitnom poistnom systéme, aby vykonávali zamestnanie po splnení podmienok pre vznik nároku na starobný dôchodok po dosiahnutí ich zvýhodneného dôchodkového veku, čo nie je prípustné. Osobitný systém sociálneho zabezpečenia policajtov a vojakov totiž neposkytuje poistencom osobitného systému také starobné, predčasné starobné, invalidné, sirotské, vdovské a vdovecké dôchodky, ktoré by zohľadnili celú dobu poistenia poistenca.

Podľa čl. 33 ods. 1 Dohovoru č. 128 ak má alebo ak by mala inak chránená osoba súčasne nárok na rôzne invalidné, starobné alebo pozostalostné dávky, môžu sa tieto dávky krátiť za určených podmienok

a v určenom rozsahu; chránená osoba dostane spolu aspoň toľko, koľko sú najvýhodnejšie dávky. Podľa čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128 ak má alebo ak by mala inak chránená osoba nárok na dávku ustanovenú v tomto Dohovore a ak dostáva inú peňažnú dávku sociálneho zabezpečenia za tú istú sociálnu udalosť, s výnimkou rodinných prídavkov, môžu sa dávky podľa tohto Dohovoru krátiť alebo zastaviť za určených podmienok a v určenom rozsahu za podmienky, že časť dávok, ktorá sa kráti alebo je zastavená, nepresahuje druhú dávku.

Treba prisvedčiť navrhovateľovi, že zákonodarca doteraz na vykonanie čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128 nestanovil možnosť a postup krátenia starobného dôchodku v prípade jeho súbehu s výsluhovým dôchodkom z osobitného systému sociálneho zabezpečenia. Taktiež je však potrebné zdôrazniť aj to, že zákon č. 461/2003 Z. z. priamo v ustanoveniach § 60 ods. 2 a § 255 ods. 5 vylúčil možnosť započítania obdobia služby policajta, získaného v rozsahu zakladajúcom nárok na výsluhový dôchodok (minimálne 15 rokov) do obdobia dôchodkového poistenia. Len výkladom relevantných predpisov spôsobom, ktorý najvyšší súd považuje za konformný s Ústavou Slovenskej republiky, najvyšší súd vo viacerých svojich rozhodnutiach judikoval, že výsluhový dôchodok má od dovŕšenia dôchodkového veku podľa zákona o sociálnom poistení charakter dávky v starobe, ktorú má na mysli čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128. Bez tejto judikatúry by odporkyňa pre nárok na starobný dôchodok v zmysle vyššie uvedených ustanovení § 60 ods. 2 a § 255 ods. 5 zákona o sociálnom poistení vôbec nemohla pre nárok a výšku starobného dôchodku započítať navrhovateľovi dobu služby v Policajnom zbore.

Súčasne je potrebné skonštatovať, že napriek už ustálené judikatúre najvyššieho súdu ohľadom nároku poberateľov výsluhového dôchodku na starobný dôchodok zákonodarca doteraz v súlade s čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128 legislatívne neupravil osobitný spôsob výpočtu a krátenia starobného dôchodku. Pri absencii takej úpravy (rovnako ako pri pretrvávajúcej absencii zohľadnenia doterajšej judikatúry zákonnou úpravou nároku poberateľov výsluhových dôchodkov na zohľadnenie obdobia služby zakladajúcej nárok na výsluhový dôchodok aj na účely nároku a výšky starobného dôchodku) je potom úlohou súdu vysporiadať sa s touto „dierou v zákone“ tak, aby bolo zachované ústavou garantované právo na primerané hmotné zabezpečenie v starobe.

Ak teda pri posudzovaní nárokov poberateľov výsluhových dôchodkov podľa zákona č. 328/2002 Z. z. na starobný dôchodok podľa zákona o sociálnom poistení odporkyňa aplikovala ustanovenie čl. 33 ods. 2 tohto zákona, bolo úlohou súdu preskúmať len to, či toto krátenie je možné považovať za súladné s ústavou a Dohovorom č. 128.

Výsluhový dôchodok priznaný podľa § 38 a § 39 zákona č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov je dávkou, ktorá patrí jeho poberateľovi od skončenia služobného pomeru a patrí mu aj po dovŕšení dôchodkového veku podľa všeobecného predpisu o sociálnom poistení (zák. č. 461/2003 Z. z.). Vzhľadom na túto skutočnosť výsluhový dôchodok má odo dňa dovŕšenia dôchodkového veku povahu dávky v starobe, ktorú je potrebné považovať v zmysle čl. 33 ods. 1 Dohovoru č. 128 za inú peňažnú dávku sociálneho zabezpečenia za tú istú sociálnu udalosť (prežitie určeného veku) - takou dávkou je aj starobný dôchodok, na ktorý vznikne nárok podľa zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení.

Vzhľadom na súbeh nárokov na dve dávky rovnakého druhu (dávky v starobe) potom v súlade s čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128 prichádza do úvahy krátenie starobného dôchodku. Iný postup a priznanie starobného dôchodku podľa zákona č. 461/2003 Z. z. v plnej, tzv. teoretickej výške by mal za následok priznanie dvoch povahovo rovnakých dávok za tie isté doby poistenia, čo by viedlo k neodôvodnenému a neprimeranému zvýhodneniu osôb, poistených v osobitnom systéme sociálneho zabezpečenia a k diskriminácii poistencov, ktorí získali obdobia poistenia v takom istom rozsahu len vo všeobecnom systéme sociálneho poistenia.

Odvolačný súd opätovne zdôrazňuje, že úpravu v zákone o sociálnom poistení, podľa ktorej vzhľadom na získanie doby služby policajta v rozsahu zakladajúcom nárok na výsluhový dôchodok by sa obdobie tejto služby v zmysle § 60 ods. 2 a § 255 ods. 5 tohto zákona vôbec nemalo hodnotiť, najvyšší súd preklenul svojou judikatúrou v prospech týchto poistencov. Súčasne však judikoval aj to, že odporkyňa môže vykonať krátenie tzv. teoretickej sumy v súlade s čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128, a to tak, že krátenie je možné vykonať len pomerne, o sumu zodpovedajúcu pomeru doby služby policajta k celkovej dobe poistenia tak vo všeobecnom ako aj osobitnom systéme sociálneho poistenia, najviac však o sumu výsluhového dôchodku.

Pokiaľ teda odporkyňa, pri absencii osobitnej zákonnej úpravy, vychádzajúc z judikatúry najvyššieho súdu, vykonala výpočet teoretickej sumy starobného dôchodku a túto teoretickú sumu krátila o sumu, rovnajúcu sa koeficientu určenému ako podiel skončených rokov služby a xxx rokov súčtu dôb služobného pomeru a tzv. obdobia dôchodkového poistenia v civile, teda o sumu nepresahujúcu sumu výsluhového dôchodku, takýto jej postup považoval odvolací súd za súladný s čl. 39 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128“.

Odvolací súd poukazuje na to, že rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9So/108/2015 z 28.02.2017 bol napadnutý sťažnosťou na Ústavnom súde SR, ktorý sťažnosť odmietol uznesením sp. zn. II. ÚS 389/2017-18 z 22.06.2017, v ktorom uviedol:

„Podstatou námietok sťažovateľa vo veci samej je téza, podľa ktorej pri neexistencii zákonnej úpravy možnosti krátenia starobného dôchodku v prípade jeho súbehu s výsluhovým dôchodkom nebolo vôbec možné starobný dôchodok sťažovateľa krátiť, a to ani s prihliadnutím na čl. 33 ods. 2 dohovoru č. 128, keďže tento tiež odkazuje na vnútroštátnu úpravu. Pokiaľ všeobecné súdy tak v prípade sťažovateľa, ako už aj predtým v minulosti vo viacerých iných prípadoch judikatúrou dospeli k názoru o možnosti krátenia, ako aj o mechanizme výpočtu krátenia. Postupovali arbitrárne.

Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd dostatočným a presvedčivým spôsobom vysvetlil, prečo považuje výsluhový dôchodok po dovŕšení veku potrebného pre odchod do starobného dôchodku svojou povahou za starobný dôchodok. Rovnako považuje za akceptovateľnú aj metodiku krátenia starobného dôchodku v takomto prípade.“

Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok krajského súdu potvrdil podľa § 250ja ods. 3 v spojení s § 219 OSP ako vecne správny.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 246c ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1, § 250l ods. 2 a § 250k ods. 1 OSP tak ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku, lebo navrhovateľka v odvolacom konaní nebola úspešná a odporkyňa náhrada takých trov nepatrí.

Tento rozsudok bol prijatý pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.